

A tusványosi tábor bejárata előtt találkoztunk a Bukarestben élő idős hölggyel, és a dédunokájával, illetve a négylábú copfos Betivel. Magda néni nosztalgiázott és mesélt a régi időkről:

Bukarestben lakunk, de én idevalósi vagyok, tusnádfürdői, a szüleim itt éltek. Alesia itt kezdett egy kicsit magyarul tanulni, egy hete, hogy jöttünk.

A kislány olyan ügyesen kezdett magyarul beszélni, ugye, nem tudnak a gyerekek itt románul. Tudják meg, hogy is mondjam, nem jó az, mert, ha csak Brassóig mennek, már ott románul beszélnek. Sepsin még magyarul, gondolom, de akármerre kimennek, már csak román szó kell. Hogy ne tanítsák a szülők, hát én ezt nem értem.

Harminchat éve élek Bukarestben, a férjem volt odavaló, én utána mentem. De húsz évig ő is itt volt. Van három fiam, és most mind ott vagyunk, az egyik Ploiești-en él.

A férjem zenész volt, zongorán játszott és dobolt. Itt zenélt a tusnádi hotelben, ahol dolgoztam, én akkor pincér voltam. Megismerkedtünk, egy év után összeházasodtunk.

Ő hazament Bukarestbe, s **akkor úgy volt, hogy leveleket írt,** nem telefonált, mint most. Vagy esetleg üzentek, hogy ebben az órában kell a postára menni, mert fog hívni.

Kérdezte a levélben, hogy mit csinálok, hogy vagyok, akar látni, ügyeljek magamra, mert tudta, hogy a pincérség nem könnyű. S hogy menjek Bukarestbe. De én akkor még nem akartam a szüleimet hagyni, édesanyám világtalan volt, nem úgy született, hanem '46-ban, mikor volt a háború, akkor kapott ilyen légnyomást a bomba miatt, s megvakult. S **én a szüleimet nem akartam hagyni** , így a férjem jött ide. Aztán édesapám meghalt, s a legkisebb fiamat, akinek az unokája ez a kislány, iskolába kellett íratni, s így vittük Bukarestbe, hogy ott menjen, mert román szekció itt nem volt. Aztán úgy kerültem én oda Bukarestbe.

A másik kettő itt végzett, Szentmártonon az egyik, s a legnagyobbik Csíkszeredában a gimnáziumban. Beszélnek mind magyarul, vettünk itt egy lakást, mindig jövünk, amikor van lehetőség. Az itteniek közül **vannak, akik még ismernek, az úton megállítanak, s mondják, hogy csókolom Magdika néni, mit csinál?**

Tusnád más volt, ezelőtt 35 évvel sokkal szebb volt. A Csukás-tó is hogy néz ki, hát mi abban fürödtünk amikor én voltam fiatal. Szép volt, mikor elmentem. Most már nem. Visszakapták a vagyont, mindent, s nem törődnek. Ha úriemberek volnának, azok is odabent, a politikusok, **ne m így kéne vezessék az országot.**
Egyik rablóbb a másiknál. Hát nem? A szegény ember ellop egy tyúkot, bezárják három évre, s ők milliárdokat lopnak el, képesek mindenre. Ez úgy van, ahogy én mondom.

Miután elmentem innen, ott dolgoztam a nagy vendéglőben a központban, mint szakácsnő, Hotel Restaurant București ez volt a neve, aztán onnan mentem nyugdíjba.

Miután nyugdíjba mentem, azután még dolgoztam 17 évet a Herăstrău parkban. Megsegített a jóisten, mert amúgy sajnos cukorbeteg vagyok.

Bukarestben engem nagyon szerettek, akármi volt, engem vittek mindenhova, ugye volt a Ceaușescu ideje, nagy bulikat tartott. Mint most magával, úgy **beszélgettem vele** az asztalnál.

Voltam direkt náluk bent, mert ebből a Restaurant Bucureşti-ből vitték nekik az ételt néha. Olyankor jött az autó, én is kellett menjek. És volt két nagy kutyája, előbb adtak a kutyáknak az ételből, nem ettek ők addig, s én is meg kellett kóstoljam.

Én nem tudom, nekem akkor se volt jobb, s most se jobb. Most még rosszabb. Viszont azt szerettem, hogy mindenki tudta mit kell csinálni. Most senki nem csinál semmit. Most mindenki csak magát szereti, az ő zsebét.